

Hovoríme o rodine II. – Potratovosť
Báseň – Otázky toho, ktorý sa nesmel narodiť
Aforizmy – Druhý krát o manželstve
Báseň – Taký zvláštny príhovor
V rodinnej škole – II. kapitola
- Učme deti poslušnosti
Ako pokaziť dieťa ľahko a rýchlo

II. Hovoríme o rodine,

o tom, ako sa dnes vedome a dobrovoľne odkláňa od svojho základného určenia, od povinnosti rodiť, a je preto stále menej tým, čo vyjadruje jej názov.

Plod'te a naplňte zem - to bol prvý príkaz, ktorý dostal človek, stvorený ako muž a žena, od Boha.

A Boh zatiaľ neodvolal tento svoj príkaz, aj keď sa niektorí domnievajú, že ho už splnili a prestáva byť aktuálny. Naša zem je, vraj, preľudnená. Treba, vraj preto hľadať spôsoby, ako zastaviť toto nebezpečné ľudské množenie. Teória o populačnom výbuchu, tak sa totiž volá tento strach z potomstva, získava dnes stále viac zástancov a stále viac propagátorov. Prijíma a rozširuje sa ako láska k budúcim pokoleniam a ako najrozumnejšie riešenie mnohých súčasných a hospodárskych problémov.

No Boh neberie ohľad na toto naše sebestvo, vedecky i umelecky kryté ľudomilnosťou. S neumenšenou naliehavosťou opakuje, čo povedal tam na začiatku: Plod'te a naplňte zem!

A Cirkev tento jeho hlas reprodukuje všade, kde žije a pôsobí. Počut' ho v encyklike Casti connubii, v encyklike Humanae vitae, v exhortácii Familiaris consortio. A počut' ho ešte aj v ľudských svedomiach, akokoľvek uspatých.

No napriek tomu všetkému sa takto končievajú mnohé intímne manželské rozhovory: Ešte nie, mohlo by dôjsť k počatiu. Alebo: Už nie. Už nás je dost'. Máme dve... Chorá som nevládzem, toľko starostí je s jedným. Nevie si predstaviť, že by ich bolo desať. Viem, niektorí ich aj toľko majú. Ale my sa azda nechceme kultúrne až natoľko zhodiť. Alebo mám nechať zamestnanie a pomôcť tak znovu zotročovať ženu?

Cirkev síce hovorí o zodpovednom rodičovstve a v súvisi s tým aj o dňoch neplodnosti, ale čo má človek robiť v ostatných dňoch?

Hovorí aj o nadprirodzených prostriedkoch, o modlitbe a sviatostiach, ktorými možno dosiahnuť aj úplnú, nielen čiastočnú zdržanlivosť. Ale prečo ju potom nedosahujú mnohí

z tých, čo ju hlásajú?

Záver takéhoto rozumovania poznáme: antikoncepciou a zneužívaním manželstva poškrvnené manželské lôžko, telo i svedomie...

Ďalšie dôsledky neprijatia Božieho slova o plodení stretávame v gynekologických poradniach. Zosobňuje ich nedočakávaná žena, ktorá sem prišla pod mužovým nátlakom, pod vplyvom priateľov, ktorú sem doviedla túžba po pohodlí, možno strach o zdravie.

Keď sa konečne otvorí na ambulancii dvere, vstúpi, aby podpísala rozsudok smrti niekoľkotýždňovému človekovi, ktorého nosí pod srdcom.

A príčina? Dôvody?

Už sme ich uviedli.

Po chvíľke vychádza z miestnosti v pocite osobnej úspešnosti.

Žena nemôže byť ničím lepším, ako dobrou matkou,
hovorí Sigrid Undsetová, **a ničím horším ako zlou matkou.**

Ak podľa všeobecného presvedčenia zlou matkou je aj tá, ktorá zabúda na svoje dieťa a nestará sa oň, čo povedať o takej, ktorá využíva možnosť zavraždiť ho?

Aj jej dieťa, ako všetky ostatné, túži rásť a rozvíjať sa. Živelne, no márne.

Lebo jeho mamička si už našla, zaplatila a možno aj uprosila kvalifikovaného kata, ktorý odzbrojí bezbranného a potresce nevinného.

Hľa naša kultúra...

Zvieratá to nerobia, ani tie najhlúpejšie, ani tie najdivšie.

Zdá sa, že sa už od týchto nemých tvárí budeme musieť učiť altruizmu, úcte k životu, materskej a otcovskej ochrannej láske. Ako pravdivo tu znie výrok: Človek bez Boha je najnebezpečnejšie zviera. Chceme sa o tom presvedčiť? Poďme na operačný sál a nazrime do odpadkového koša, v ktorom sa vynášajú odbornou rukou rozkúskované alebo chemikáliami otrávené ľudské mláďatá.

Každý deň niekoľko.

V krásnom Švajčiarsku sedemdesiat tisíc ročne.

V kultúrnom Nemecku o niečo viac ako je tých, ktorým sa dovolí žiť. A u nás? Vypočítajme si to podľa počtu obyvateľstva. Príklady tiahnú. Nezaostávame. A potom si to môžeme začať počítať aj v celosvetovom meradle. Koľko vrážd len za jeden rok! Milióny! Pardon, neurážajme! Ide predsa o prerušenie tehotenstva. Fajn! - To znamená, že tehotenstvo po prerušení pokračuje... Aká pekná nálepka na najodpornejšiu vraždu, na vraždu nevinného, ktorý sa nevie brániť, na vraždu nášho - vlastného.

Boh prisvedčil novému životu, povedal ÁNO, ale človek, možno i pokrstený, živený Eucharistiou a poznačený posilňujúcou krizmou, odpovedá s výkrikom a s nožom v ruke: NIE !

Keď sa mu potom vysvetlí, že to na čo siahol bolo už od prvej chvíle človekom, ktorý mohol mať dokonca inú krvnú skupinu, ako jeho matka, a nebol teda natoľko súčasťou jej tela, aby mohla o ňom rozhodovať, možno sa mu pohýbe svedomie a stiahne sa mu hrdlo a možno sa mu aj slzy natlačia do očí. Nie naddlho.

Po chvíľke si začne na uspokojenie opakovať vety, ktoré toľkokrát počul a čítal: Lepšie je tak, ako žiť v dobe atómových hrozieb... A potom bolo by nás už priveľa na tejto Zemi... Neuživila by nás a neubytovala...

Ó, aká ohľaduplnosť! Aká láska!

Aká? Hlúpa, veľmi hlúpa!

A zvlášť vtedy sa takou ukáže, keď si uvedomíme, že už roky svedomito bojuje proti preľudnatenosti Zeme nevyspytateľná rakovina, prekvapivý infarkt, bláznivý motorizmus a stále vzrastajúca neplodnosť. Vojny a zemetrasenia ani nespomínáme. V porovnaní s týmto všetkým sú úplnou malichernosťou. No nezabudnime sa opýtať, čo na to Boh?

Stojí si pevne na svojom!

Hovorí, čo na začiatku povedal : Plodte a naplňte zem!

A potom pridáva ešte toto: Nezabiješ! A kto sa dopustí vraždy, patrí pred súd (Mt 5, 21).

Verme, ak Boh káže plodiť a zakazuje vraždiť, starosť o to, aby sme mali na svete kde bývať a čo jest', berie si on na seba. A verme aj to, že je dost' silný, múdry a dobrý a postará sa, aby nám nič nechýbalo, ak budeme hľadať jeho Kráľovstvo, ak budeme plniť jeho vôľu, zachovávať všetky jeho príkazy a zákazy.

A preto sebe a každému, koho stretne, s Jánom Pavlom II. povedzme, že rozhodovať o tom, či sa niekto narodí živý alebo mŕtvy znamená vytláčať Boha z miesta, ktoré len jemu patrí a stavať naň miesto neho seba.

PodĎakujme sa Pánu Bohu, že dal príkaz plodiť a zakázal vraždiť. A podĎakujme sa aj našim rodičom, že ho poslúchli. Veď len vďaka tejto poslušnosti sme tu...

A ďakujme za svoj život tým, že spolu s Cirkvou budeme propagovať poslušnosť tomuto dvojitému Božiemu príkazu a nikdy neschválime to, čo sa mu protiví, nikdy nič také nepotvrdíme ani slovom ani mlčaním.

Otázky toho, ktorý sa nesmel narodiť

Mamička, ty ma nechceš?

Necháš ma zomrieť prv než sa narodím?

Veď ani nevieš, či som dcéra a či syn!

Ja predsa z lásky som vzišiel.

Nuž dovoľ, prečo si lásku venovala komusi?

Tma chodila ako nočná hliadka vôkol,

milenca nikto vidieť nemusí...

Mamička, ty ma nechceš?

Bojíš sa, že máš príliš malý byt?

Môžem sa hoc v kútiku prikrčiť.

Veď koľko ľudí spalo dávno vonku,

keď z domu boli trosky plačlivé!

Mamička skryla dieťa do paplónku

a vyšla z pivnice jak z jaskyne.

Mamička, ty ma nechceš?

Bojíš sa, že vezmem viac na lyžičku?

Veď by som iba z omrvíniek žil,

podobný vrabčiatku či psíčku...

Natrhal by som horských ostružín;

cez vojnu ľudia v hlade jedli koreničky,
a matka predsa dala dieťa do plienky...

Mamička, ty ma nechceš?

Bojíš sa, že uberiem ti z krásy?

Ja si ťa celú premaľujem len.

Ak troška krásy nazberám si,
môžeš sa vo mne vidieť každý deň;
veď v dieťatku sa vidí každá mať,
nemusíš sa do zrkadla pozerat'.

Mamička, ty ma nechceš?

A čo keď budeš chcieť vody podať?

A osamelá zavolaš stokrát;

A čo keď premeníš sa na starenku,

kto sa ťa opýta: Mamička, čo ti je?

Kto s tebou - možno chromou - pôjde vonku?

A komu zomrieš niekedy v objatí?

Mamička, ty ma nechceš?

Tak by som videl rád najkrajšie dva skvosty:

slniečko a hviezdy trblietavé...

Rád by som videl sýkorky a drozdy -

keď hľadia z hniezda vyjavene...

Rád by som videl ružu, kúsok neba
a najviac teba, mamka moja, teba!

Mamička, ty ma nechceš?

Že otecka mať nebudem?

Načo slzičky?

Môžeš povedať, že na vojnu musel ísť,
že výstrel roztrhol vás ako hrdličky,
že zanechal ti brožu, korále a list.

Nepovedz, že ste sa stratili a nenašli.

Ak chceš ísť do práce, nuž daj ma do jaslí...

Mamička, ty ma nechceš?

Snáď nájdem proti rakovine liek,
i proti starnutiu a začnem nový vek.

Poletím k hviezdám na kozmickej lodi.

Po rascu ti pôjdem pešo, jak sa chodí.

Kozmickým tuláčkom budem snáď...

Domov sa vrátim - s tebou sa pomaznať.

DO PAMÄTI A PAMÄTNÍKA

Druhý krát o manželstve

Už sme sa dostali tak ďaleko, že deti sú luxusným artiklom a auto životnou potrebou. No dom bez detí je ako zvon bez srdca.

Emancipácia dala ženám rovnaké práva ako mužom, ale ich okradla o tie ostatné.

Tridsiatka je najkrajší vek pre štyridsaťročnú ženu.

O koľko krajší by bol svet, keby v ňom nebolo toľko krásnych žien.

Primneho líčidiel a primálo šiat, to je pri žene vždy príznak zúfalstva.

Žena nemôže byť ničím lepším ako dobrou matkou a ničím horším ako zlou matkou.

Viem taký zvláštny príhovor

Mal som byť radšej stolárom

(toto si občas vyčítam)

a robiť rakvy drevené

vám, malé deti, iba vám...

ktoré ste prišli ku nám žiť,

ale ste boli zabití.

Povedzte, ľudia, prosím vás,

ako vy večer zaspíte ?

Aha, viem... Prášky na spanie.

Tie uspia vaše svedomie...

Ak treba prášok nespavý -

tak, nech sa páči! – tým som ja...

Vojny sa ľudia nebojte.

(Viem taký zvláštny príhovor)

Nám robí problém dožiť ju.

Vyvráždíme sa ešte skôr !

V rodinnej škole

Kapitola II.

*Učme deti **poslušnosti***

Je veľmi dôležitá.

Jej prostredníctvom sa totiž nadobúdajú všetky ostatné čnosti. Za predpokladu, že ich poslušnosť má potrebné vlastnosti.

V prvom rade pohotovosť, ktorá je akousi jej predsieňou.

Pohotovosť je stav, v ktorom sa dieťa má nachádzať vždy, keď ho rodič osloví.

Je to stav pozornosti, v ktorom počúva, čo sa mu hovorí, a stav ochoty spĺňať, čo sa od neho požaduje.

Je to približne ten postoj, ktorý sa pri vojenskom výcviku dosahuje povelom: Pozor!

Nikto sa, pravdaže, nenarodil hotový.

Najmä nie v tomto ohľade.

Rodič si preto musí od samého začiatku vymáhať túto pozornosť dieťaťa a túto jeho ochotu.

Ale snáď bude vhodnejšie povedať tu: získavať.

Sme predsa v rodine, ktorá je charakterizovaná láskou.

Otec a matka budú teda navykať dieťa na pohotovosť len takými prostriedkami, ktoré nesú na sebe pečať rodinnosti, samozrejme bez toho aby pri tom strácali odvahu aj prinútiť ho k zodpovednému konaniu.

Ak je dieťa zaujaté svojou bolesťou, treba ho najprv utíšiť.

Ak je nahnevané, treba ho najprv upokojiť.

Ak je rozbehnuté za svojou hračkou, treba ho najprv zastaviť.

Až potom je vhodné osloviť ho.

Pritom je dobre žiadať stíšenie aj od ostatných detí. Ak to nie je možné, berieme ho stranou, napríklad do vedľajšej izby, čo nebude zrejme ľahké tam, kde je dom plný hluku, kde kričia deti a kričia potom aj rodičia.

Detom doprajme, aby sa do chuti vyskákali a vykričali vonku.

Za dverami nášho bytu by mala ich hlučnosť značne klesnúť.

Ich schopnosť pozorne nás vypočuť a ochotne sa pohnúť v zmysle nášho priania dosahujeme sankciami.

Hlavne odmenou a trestom.

Pod ich vplyvom sa dieťa už od útleho veku musí presvedčať, že neposlušnosť sa nikdy nevypláca.

No rodičia nemajú pritom zabúdať na radu svätého Františka Saleského, podľa ktorého sa chytí viac múch na kvapku medu ako na sud octu.

Nech na to pamätá muž, ktorého deti volajú oco a stačí niekedy pridať len jednu hlásku, aby bol z toho ocot. Ale ani mamičike, ktorá býva dobrá ako med, sa to vždy nepodarí.

Dieťa je, pravdaže, ako mucha, ale mucha so slobodnou vôľou, ktorá niekedy opovrhne aj medom.

A čo vtedy?

V takom prípade ho treba ďalej presvedčať, že neposlúchať sa nevypláca.

Praktický návod

Ako možno ľahko a rýchlo pokaziť dieťa:

1. Začnete tým, že mu dáte všetko, čo si vyplače a kedykoľvek sa mu zachce
2. Vykladajte pred ním svojim priateľom aké je chytré.
3. Dovoľte mu počúvať vyše manželské spory.
4. Nechajte ho iným preukazovať zdvorilosť, slušnosť a dobro len vtedy, keď ho ono uzná za vhodné.
5. Povedzte mu, že vám prerastá cez hlavu.
6. Ukážte, že peniaze sú vašim hlavným životným cieľom.
7. Potrestajte ho, keď urobí niečo nepríjemné vám, ale ponechajte ho bez trestu, keď to urobí iným.
8. Nechajte ho chodiť kam chce.
9. Zastávajú sa ho nekriticky pred každým.
10. Povedzte mu, čo má robiť, ale sami to nerobte.
11. Nestarajte sa s kým sa kamaráti.
12. Ohovárajte pred ním známymi a ukážte mu ako málo si ich vážite.